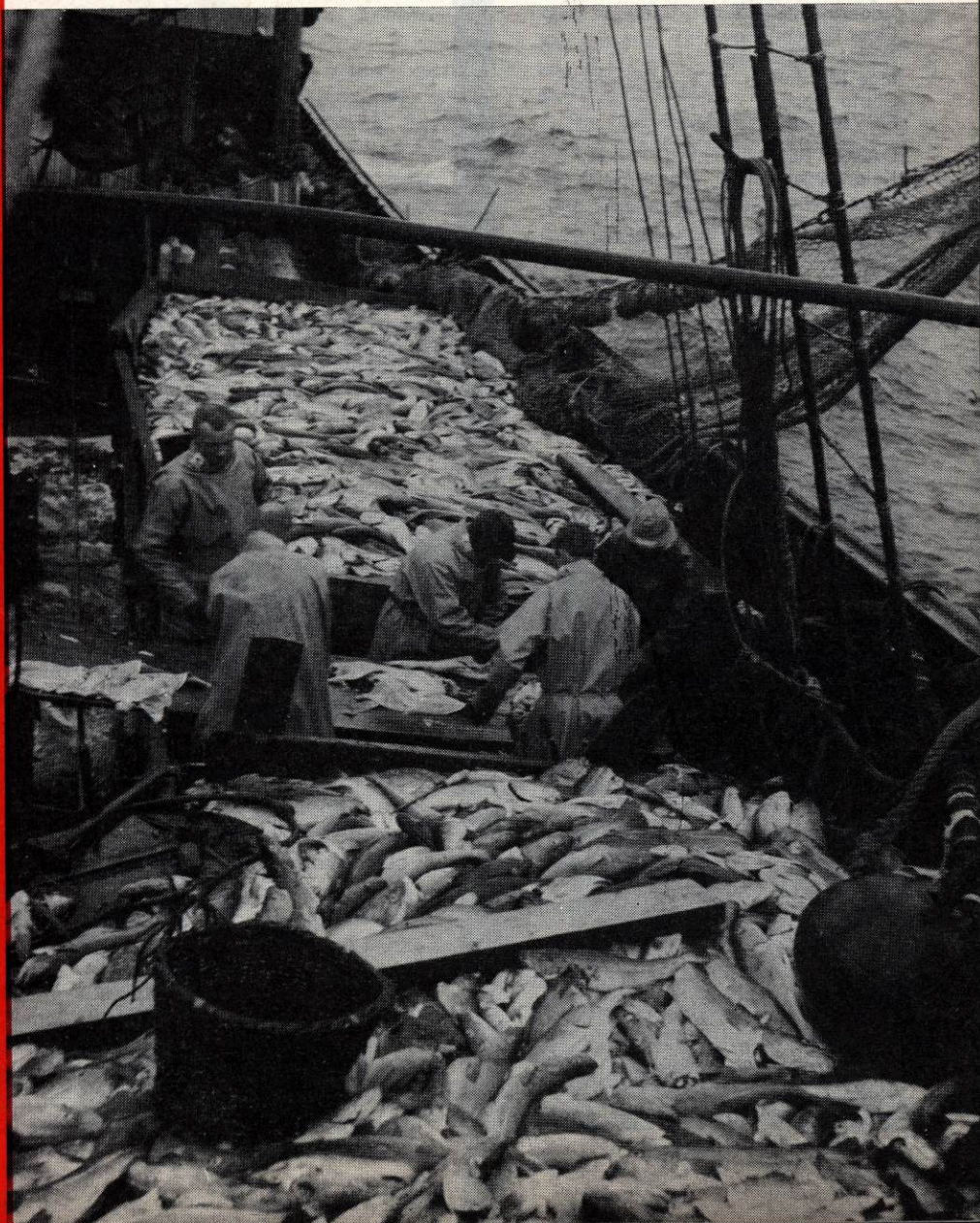

ny verden

24-01-015

TIDSSKRIFT
FOR MORALSK
OPPRUSTNING

NR. **4** 1974

I redaksjonen:
Eva Riise Hanssen, redaktør
Anders Eskeland
Einar Engebretsen
Jens J. Wilhelmsen
Inge Mannsåker
Sturla Johnson
Finn Harald Wetterfors

DANSK REDAKSJON:
Keld Jørgensen
Hans Wenck

ABONNEMENTSPRIS for et år
Norge n. kr. 30,-
Danmark d. kr. 32,-
Sverige sv.kr. 20,-
Finland mk. 17,-
Løssalg i Norge: kr.2,50

NORGE:
Elisenbergvn. 35, Oslo 2
Postboks 3018, Elisenberg, Oslo 2
Postgiro 12 579 - Tlf. 44 64 78

DANMARK:
Ole Olsens Alle 8, 2900 Hellerup
Postgiro 18 51 51 Tlf. HE 6327

SVERIGE:
Sveavägen 34, 6., 11134 Stockholm
Postgiro 70 61 90 - Tlf. 10 34 56

FINLAND:
Postgiro 11 20 95, Helsingfors

Foto side 1 og 5: Den islandske ambassaden i Stockholm.

Utgiver: MORALSK OPPRUSTNING

© NY VERDEN

Tidsskrift for Moralsk Opprustning

Trykk: Br. Tengs, Oslo

Papir: 100 g Norprint fra Saugbrugs foreningen

Hvorfor ikke samarbeid?

«Vi trenger en sterkere internasjonal styring for å møte krisen,» sier ekspertene, og vi nikker: «selvfølgelig». Vi ville kanskje nikke like enig hvis det ble sagt at vi trenger større internasjonalt **samarbeid**, for å klare de mange kriser, økonomiske og andre.

Men er ikke dette ved nærmere ettertanke ganske forskjellige ting? I alle fall språklig. Det første er noe mer utvendig som kan sjalte ut menneskelige hensyn. Det andre forutsetter medmenneskelighet, kjærlighet, forståelse — og enkelte ganger tro på det umulige. Det er ikke det samme som prinsipløs sentimentalitet.

«Hold en plass åpen i hjertet ditt til nestemann du møter,» sa en inder i Sør-Afrika, som det fortelles om i dette nummer av Ny Verden. Et annet sted i bladet berettes det om en fransk sosialist som trakk den logiske slutning at det måtte bli slutt på den onde sirkelen som hadde ført til tre kriger på 75 år mellom Tyskland og Frankrike. Hun gjorde det hun kunne, og hevder at hun ble gitt en styrke som overbeviste henne om at det finnes åndskrefter utenom oss selv og våre evner. En dansk kapitalist oppdaget at også hun hadde en innsats å gjøre, en oppgave å fylle (s. 12).

Dette er enkeltmennesker. «Ingenting utenom det som skulle være vanlig,» sier Madame Laure om sin innsats. Men både eksperter og vi andre har lett for å glemme hva enkeltmennesket kan gjøre. Vi setter gjerne større lit til teoriene og til menneskelig kontroll, når det blir som mest komplisert for oss.

For barnas skyld

I mange år var Irène Laure en ledende skikkelse innen den sosialistiske bevegelsen i Frankrike, som generalsekretær for det sosialistiske kvinneforbundet (tre millioner medlemmer). Hun representerte Marseilles i nasjonalforsamlingen etter krigen. Det var da de franske kvinnene fikk stemmerett for første gang, og adgang til parlamentet samtidig. Dette kom for en stor del av deres innsats under krigen. Irène Laure fikk flere stemmer enn noen mann i fransk parlamentarisk historie. Innen motstandsbevegelsen i Sør-Frankrike hadde hun ledet en

sanitetsorganisasjon. Ekteparet Laure oppdro fem egne barn — og dessuten ni andre som var del av familien i kortere eller lengre perioder.

I 1947 kom Irène Laure til Caux, MRAs europeiske senter.

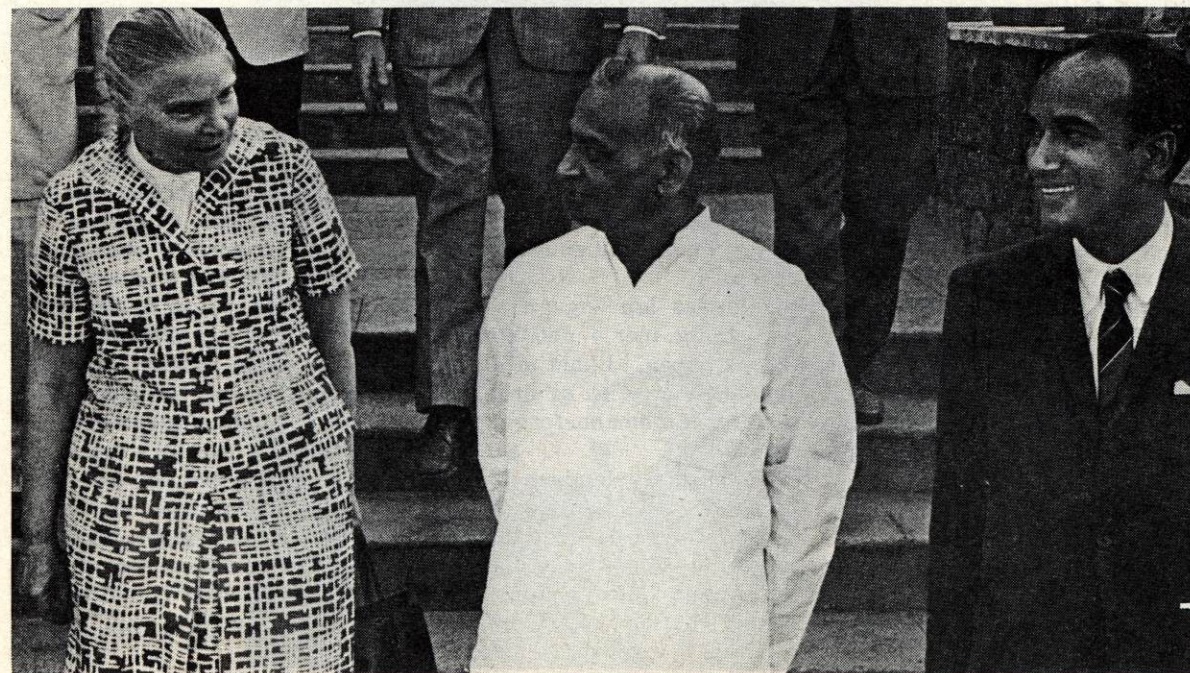
— Det var Frank Buchman som ga meg mitt livs største utfordring, forteller hun. Hvilken enhet ønsker De for Europa hvis De vil utslutte tyskerne? Han hadde rett, men det kostet meg en enorm indre kamp å gi opp hatet. Jeg som hadde sett min egen sønn bli torturert av Gestapo. Etter flere søvnløse netter var jeg villig

til å betale prisen for en forsoning. Å be tyskerne om tilgivelse for hatet jeg bar på, kostet min franske stolthet mye! Men jeg gjorde det, og det var som en bølge på hundre kilo falt av skuldrene mine.

De følgende årene reiste Irène og Victor Laure til Tyskland og gjorde alt de kunne for å lege sårene som hadde eksistert i generasjoner mellom Frankrike og Tyskland. Slik de nå så det, var det skyld på begge sider.

Irène Laures livshistorie er hennes beste våpen. Nylig besøkte hun Bangladesh, Laos,

Madame Laure i India. I midten formannen for Praja-sosialistpartiet, P. J. Goray.

Vietnam, Pakistan og India. Hatet i de landene er eksplosivt og kunne få uoverskuelige virkninger. Madame Laure hadde nettopp fortalt en av de asiatiske statssjefene om hvordan hun talte offentlig 200 ganger på seks uker i Tyskland i 1948 og ba om tilgivelse for sitt hat. Hun hadde ønsket å se Tyskland radert ut av Eurpakartet.

— Å tilgi, det kan jeg forstå, sa statssjefen. Men å be om tilgivelse, offentlig!

— Det var ikke for min egen skyld, svarte Irène Laure, og ikke for Deres skyld heller, herr president. Det var for alle verdens små barns skyld. Kimen til en ny krig ligger i selv det minste grann hat — og hatet mitt var intenst.

Ut til kamp

Irène Laure elsker barn, og de barna hun treffer føler seg straks hjemme hos henne. Språket er uvesentlig. Egentlig ville hun visst helst være hjemme hos sine egne barnebarn. Mimosaen blomstrer i hagen i Marseilles, og det er grått og kaldt i Nord-Europa.

Hva er det som får denne 75-årige bestemoren til å reise som hun gjør? Det er sikkert nettopp tanken på barna, men ikke bare hennes egne.

Irène vokste opp i en ganske velstående familie. Faren var ingeniør og konstruerte den første fjellbanen opp Mont Blanc. Men

Ingen kontakt-vanskeligheter med vesle Sigurd i Oslo.

seksåringen Irène oppdaget at arbeiderne bare spiste brød og løk. At de ofte ikke hadde strømper i støvlene. Hun syntes at faren hadde rikelig med strømper i skuffen, det ville ikke gjøre så mye om noen par forsvant!

Da hun først hadde fått øynene opp, kunne hun ikke slå seg til ro. Det var ikke så at faren var et spesielt dårlig menneske. Det var bare slik, og man ventet seg ingen forandring. Men Irènes voksende overbevisning var at et system som tillater urettferdigheten å fortsette, må forandres. 16 år gammel sluttet hun seg til en sosialistisk gruppe.

I årenes løp engasjerte hun seg stadig mer i den sosialistiske kampen, i likhet med ektemannen Victor, en av grunnleggerne av sjømannsforbundet i Marseilles.

De nordiske landene har interessert Irène Laure lenge. Et besøk i Norge og Sverige i vinter var en fortsettelse, ikke en begynnelse. Men å komme til Island, var noe nytt. Der knyttet hun mange verdifulle kon-

takter med politiske og faglige ledere, med lærere og industriledere. Alle sider av islandsk liv interesserte Madame Laure: hvordan fisken fryses til eksport, hvordan uller blir til tykke tepper og hvordan islendingenes skatt, de dyrebare gamle håndskrevne manuskriptene, oppbevares.

Blant dem hun traff i Oslo var noen grupper studenter og gymnasiaster som stilte henne en serie spørsmål.

— Hvis dere vil forandre forholdene i verden, kommer dere ikke utenom den prisen dere selv må betale, sier veteranen og verdenskjemperen, «bestemor» Irène Laure. Det gjelder deres eget liv, deres egen livsstil. Som sosialist har jeg alltid levet under en meget streng, selvvalgt disiplin. Det var ganske enkelt nødvendig. Mine barnebarn har lært meg at det ikke tjener til noe bare å preke for dem. Det de respekterer mest, er når de merker at vi alle er i samme båt, at vi alle trenger å bli annerledes, enten vi er eldre eller yngre eller ganske små.

ERH/GJ

En saga fra Island

Av Gerd Jonzon

Irène Laure besøkte Island med et følge på tre. Hvordan den reisen kom i stand, forteller historien nedenfor.

Det var engang en ung islending hvis far var snekker og bonde på nordkysten av Island. Som de fleste gode islendinger kjente de til sin forfedre i alle ledd tilbake til 900-tallet.

Men nå skrev man 1916. Den unge islendingen fattet en stor beslutning. Han måtte dra tilbake den veien hans forfedre var kommet da de forlot Norge og slo seg ned på Island. Nå vil-

le han søke seg til Norge for å få seg utdannelse som snekker. Hans landsmenn trengte bedre hus.

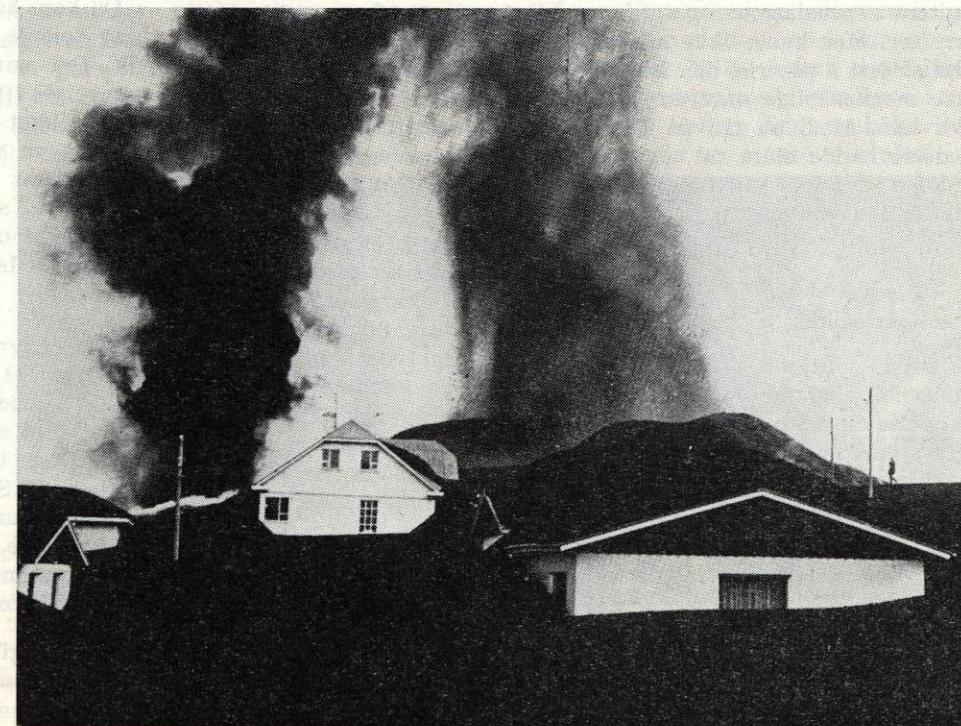
Etter fire år kom han hjem igjen til Island og begynte å bygge hus i armert betong. Folk var glade og takknemlige. På Island buldrer og ryster det ofte faretruende under føttene, og et jordskjelv kan ødelegge bygninger som ikke er kraftige nok.

Så kom tredveårene med depresjonen. Arbeidsløsheten tiltok. Hva kan jeg gjøre for å

lindre den, undret islendingen nå. En gang til dro han over havet og kom tilbake med nye planer. Tre små fabrikker ville han starte — der skulle folk få arbeid.

Hva med menneskene?

Det var gode prosjekter som sattes igang. Men hvordan det nå var, så kom skuffelsene også. Folk får bedre hus — men de blir ikke bedre selv. Arbeidsløse får arbeid — men likevel blir de ikke bedre mennesker,

Den glohete lavaen som hadde vært menneskenes fiende, kunne til og med tenkes å bli deres venn!

Weekend i Westminster

når det kunne trenges like mye. Det finnes en islandsk sang som sier noe slikt: «Hvis du slår ned den menneskelige naturen med en kjepp, så kommer den seg fram igjen likevel.»

Sykdom kom, mismotet fulgte like ved siden av. En gang til bar det til fremmed land, nå gjaldt det en operasjon. Men som rekonvalesent fikk islendingen høre om noe nytt. Idéene fra Moralsk Opprustning fant han gjennom aviser og bøker. Men at det fantes mennesker bak idéene, var kanskje ennå vesentligere. Mennesker som faktisk brydde seg om ham.

Islendingen vendte hjem med nyent entusiasme og større krefter. Men heller ikke nå var det så lett å påvirke den islandske menneskelige naturen, syntes han. Men, en tro på Guds ledelse hadde slått rot, og ved mange av livets skiftninger var det en tro som bar.

Ny energikilde

Utpå vinteren 1974 skrev avisene på Island om en ny oppfinnelse og om mannen bak den. Hele verden kjente til vulkanutbruddet på Vestmannaeyar for et år siden. Men ikke like mye var blitt kjent om gjenoppbyggingsarbeidet. Halvparten av befolkningen har kunnet flytte tilbake, selv om det står mye igjen å gjøre.

Et sykehus ble bygget. Til det trengtes varmt vann. Vår

venn islendingen som hadde bygget hus på nordsiden av Island 50 år tidligere, husket på et eksperiment han gjorde da. Han hadde ledet vann fra en kald kilde til et varnehull i jorden nedenfor huset. Der ble vannet varmet opp, og så steg det ved selvtrykk opp til huset. Slik fikk man både varmeledning og varmt vann til kjøkken og bad.

Samme grunnidé brukte han nå til et eksperiment på Vestmannaeyar. Hvorfor ikke utnytte den enorme varmekilden som ligger der under lavaskorpen siden utbruddet?

Et fjorten meter dypt hull ble boret. Kaldt vann ble ledet ned til den glødende lavaen — og kom opp igjen, 70 grader varmt, ideelt til å ledes inn i bygningene til varme og varmt vann. Denne varmforsyningen skal etter beregningene være sikret for tjue år framover.

Eksperimentet var vellykket, og islendingens glede var ubeskrivelig. For ham var det et eksempel på inspirasjon ovenfra, en praktisk, konkret tanke. Omsatt i handling kunne det bli til velsignelse for mange mennesker. Ja, den glohete lavaen som hadde vært menneskenes truende fiende, kunne til og med tenkes å bli deres venn.

En invitasjon

Hvordan skulle han nå takke sin skaper? Han hadde overnat-

tet hos en venn på øya. På kontoret der han sov, var det mange bøker i hyllen. Det sto en gammel Bibel der også, den var ille medfaren. Tydeligvis var det skjedd da man måtte evakuere alt under vulkanutbruddet. «Har du et strykejern?» spurte han vertinnen. Forbauset kom hun med et, og fikk se at det var Bibelen som skulle strykes, side for side, til den var fin igjen.

Men neste morgen syntes islendingen at han ikke hadde gjort nok for å takke Gud. Stryke Bibelen var egentlig en småsak. Hva mer kunne han gjøre?

Da kom han til å tenke på et brev som lå hjemme i Reykjavik. Det var kommet like før han reiste til øya, og han hadde bare kikket gjennom det. Det var fra en venn i Norge, som fortalte at Irène Laure fra Frankrike skulle komme dit. Han visste også at hun var interessert i Island. Brevet lå der ubesvart.

Som et lynglimt — eller kanskje som et vulkanutbrudd — slo det islendingen at han skulle takke Gud slik. Telegraferer en innbydelse til Madame Laure, til Island! Som sagt, så gjort, og svaret kom raskt. Ikke bare Irène Laure, men også de som reiste sammen med henne, var rede til å komme.

Og slik gikk det til at denne sagaen om en moderne islending ble nedtegnet.

Westminster-teatret i London arrangerte en «teater-studie weekend» i begynnelsen av mars. 125 teater- og filmfolk, bildende kunstnere og skribenter fra hele Storbritannia og andre land kom til weekenden. Norden var representert med en gruppe på 17.

Tema for konferansen var et Solsjenitsyn-sitat: «Kanskje kunsten virkelig vil kunne hjelpe den moderne verden. Vi må ikke unnskylde oss med at vi mangler våpen, vi må ikke henge oss til et sorgløst liv, vi må gå i kamp.»

Blant høydepunktene i møtene var overrekkelsen av et maleri av den finske maleren Lenart Segerstråle, en gave til sentret. Et skuespill om narkotika og familieliv, *Return Trip* av Alan Thornhill og Hugh

Steadman Williams, ble presentert ved en lesning.

Skuespillerinnen Phyllis Konstam, som er medlem av styret for Westminster-teatret, var en av talerne: «Vi trenger mot til å se i øynene at vi kunstnere står skyldige mot Gud og mennesker,» sa hun blant annet. «Vi er blitt tildelt strålende skapende evner og fantasi, men hva har vi gjort med det? Vi har indoktrinert millioner med en konstant diet av vold og perversjon. Jeg anklager dem som skapte *Clockwork Orange*, *Straw Dogs* og *The Exorcist* for å være med på å skape en verden hvor kidnapping, mord, flykapring og terror hører til dagens orden.

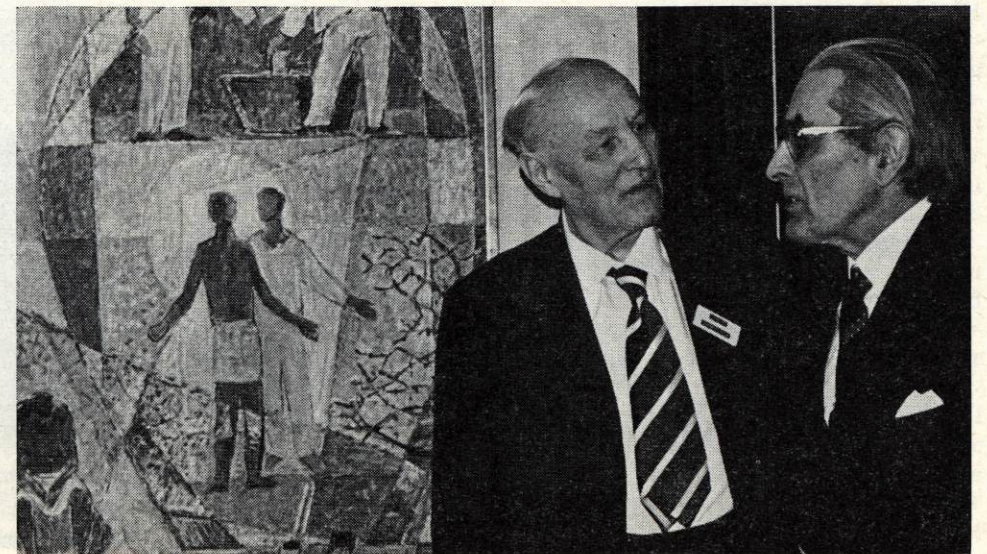
Vi kunstnere er feige. Vi nekter å innrømme sannheten om vårt ansvar mot menneskeheten. Vi unnskylder både oss

selv og våre kolleger fordi vi er redde — ikke så mye for våre fiender som for våre venner. Vi kristne er ofte mest skyldige, på grunn av vår trang til suksess og godkjennelse. Vi vanner ut Guds sannhet for å gjøre den populær og lukrativ.

Hvor desperat vi trenger modige menn som Solsjenitsyn. Må vi oppleve tap av frihet, konsentrasjonsleire, tortur og grusomheter før vi våger å synge ut? Kunsten er overtatt av materialisme både fra venstre og høyre på grunn av mangel på lidenskap og overbevisning hos troens mennesker.

Vi trenger en renessanse for kristen kultur over Europa — i hver by og hvert land. Ikke svake, utvannede løsninger, men Guds Hellige Ånds mektige livgivende og rensende kraft.»

«Det er en ære for meg å avduke professor Segerstråles gave til dette hus,» sa Finlands ambassadør i London, Otto Wartiovaara (t.h.).

Emiratene i Nord-Nigeria har tradisjonelt vært lukkede områder for fremmede. Briten Robin Evans rapporterer om et besøk der sammen med en internasjonal gruppe.

I Nord-Nigeria med 'Frihet'

Muhammedaneren Sjeik Mohamed Surur var gruppens «ordfører» (på arabisk, oversatt til Hausa). Surur ble invitert til Nigeria av emiren av Kano, som besøkte Caux ifjor sommer.

Først ble vi mottatt av sultanen av Sohoto, som sendte oss videre med eskorte til emiratene Gwandu og Argungu nær republikken Niger, forteller Robin Evans. Filmen *Frihet* ble vist flere ganger. Emiren av Zaro var vår vert i to dager etter det.

Tilbake i ankerbyen Kano planla vi det videre programmet: besøk med *Frihet* i emiratene Katsina, Daura og Gumel, samt i hovedstaden i Nordøst-staten. I byen Kaduna i Nord ble *Frihet* vist for 500 mennesker på invitasjon fra sentral-organisasjonen for muhammedanerne i Nigeria.

Til høyre: Emiren av Kano inviterte. Han står høyest i rang blant emirene.

Under: Sultanen av Sokoto, Alhaji Sir Abubakar i samtale med sjeik Surur fra Asmara, Etiopia (nr. 2 fra v.) og hans team. Robin Evans t.h.

Tegn til noe nytt i Sør-Afrika

To sør-afrikanere besøkte nylig Storbritannia, den ene var hvit, den andre svart. S. M. Motsuenyane, president for Sør-Afrikas 'afrikanske' Chamber of Commerce, talte til en privat forsamling i London en kveld de var der. Hans kollega, C. B. Pearce, leder et tilsvarende kontor for hvite i Johannesburg. Sammen reiste de i fjorten dager over hele Storbritannia og hadde samtaler med medlemmer av parlamentet, ledende industrifolk, og journalister.

Vi gjengir utdrag av Mr. Motsuenyanes tale:

La meg fortelle dere en historie.

Jeg kom kjørende fra den østlige delen av Sør-Afrika, Sekhukhune, og traff på vanskeligheter. Jeg punkterte på et dekk og manglet ekstrahjul, midt i ødemarken. Det nærmeste verkstedet lå 100 miles unna. Det var like etter solnedgang. I det fjerne så jeg et svakt lys, og jeg bestemte meg for å gå dit.

«Kan De vente litt,» sa mannen som lukket opp. «Jeg skal bare spise ferdig, så kommer jeg.»

Mens jeg sto der og ventet, hadde jeg ikke mye tro på at dette ville føre til noe. Men etter ti minutter kom han ut og presenterte seg som den lokale misjonæren fra den hollandsk-reformerte kirken. Han understreket poenget.

Jeg fortalte ham om mitt pro-

blem. «La oss se hva jeg har i garasjen,» sa han. Vi fant to nye slanger, akkurat riktig størrelse. Spør om jeg var glad over å se dem!

«Hvor mye koster dette?» spurte jeg. «Ingenting,» sa han, «men jeg vil gjerne fortelle Dem en historie.» Så måtte jeg lytte til denne historien som betaling.

«Som boer ble jeg oppdratt til å hate inderne, uten noen som helst annen grunn enn at de var indere. I 1956 var jeg på en reise sammen med familien. Vi kom tilbake fra Lourenco Marques etter ferien vår og nådde fram til et sted i Øst-Transvaal som heter Waterval Boven. Bilen gikk i stykker, og vi var temmelig ille ute. Det eneste vi kunne håpe på var at noen ville taue oss. Den første bilen som stanset var en inder. 'Kan jeg hjelpe Dem med noe?' spurte han. Etter en pause svarte jeg at jeg ikke kunne hjelpes. 'Jeg må taues.' 'All right,' sa han. 'Jeg har et rep. Jeg skal taue dere.' Og så trakk han oss 27 miles til nærmeste verksted. 'Hva kan jeg gi dem for dette?' spurte jeg da vi kom frem. 'De skal ikke gi meg noe,' sa inderen. 'Men De kan gjøre meg en tjeneste, og i så fall har jeg fått rikelig betaling. Hold en liten plass åpen i hjertet deres til nestemann De treffer. De kunne møte en som trenger hjelp, kanskje han er svart, kanskje han er hvit, kanskje inder.' Jeg spurte hva han het, men han

svarte at navnet var uten betydning. 'Men hvis De gjør dette ne, er jeg fullstendig fornøyd. Hold en liten plass åpen til nestemann De treffer.'

Litt senere, på en reise mellom Johannesburg og Pretoria, fant jeg noen som hadde stanset ved veikanten. 'Kan jeg være til hjelp?' spurte jeg. 'Jeg må taues,' lød svaret. Jeg så gjorde, 21 miles til Northcliffe. Da vi kom dit, ga han meg nesten ikke tid til å fortelle historien. Han var meget rik, og kunne betale hva det skulle være. Jeg var litt brydd mens jeg fortalte historien min, og han virket utålmodig. Hans spurte om etternavnet, men jeg tenkte på inderen og hvordan han hadde sagt at navnet var uten betydning. Men han insisterte, så jeg ga meg. Neste dag dukket historien min opp i aviser over hele landet. Den vakte oppsikt og folk var rørt. A. A. ville forære meg en full tank bensin og statens veipatruljetjeneste sendte meg et diplom for gode manerer på veien. Men det hele var jo på grunn av inderen som sa at jeg skulle holde en liten plass åpen for nestemann.»

Det er enkelte håpefulle tegn som viser at mennesker av god vilje i mitt land begynner å forstå at den beste løsningen for Sør-Afrika er den som går gjennom kjærlighet og ikke hat. Vi ser en økende dialog. Vi har diskutert hvordan de svarte kan bli partnere med de andre

Forts. s. 14

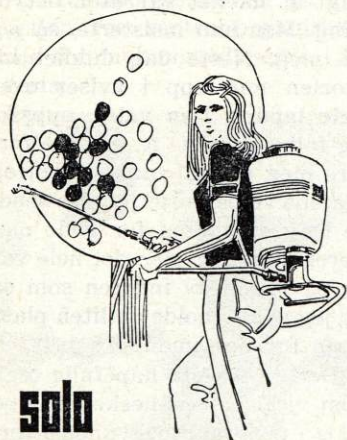
Ærlighed — hvor langt?

(DANSK TEKST)

I forrige nummer af Ny Verden helligedes en artikel til «Stilheden — en måde at leve på». Her følger nu nogle tanker om den første af de fire normer, som Frank Buchman betragtede som grunlaget for et nyt

Hage- sprøyte

La dine frukttrær og bærbusker få en sprut effektiv beskyttelse mot snyltere. Bruk Solo ryggspøyte. Lett, bekvem, stabil. 4,3 kg.

Reinhardt Maskin A-S
4601 Kristiansand S
Avd.: Østre Aker vei 101
Oslo 5

samfund, absolut ærlighed, absolut renhed, absolut kærlighed. Et minimum af ærlighed er nødvendigt i samlivet mellem mennesker.

Men hvormange forretningsfolk påstår ikke, at det er umuligt at være ærlige i deres profession? Hvor mange politikere siger ikke det samme? Enhver af os skulle kunne forlænge denne række. Den handler om småtyveri i varehuse, eksamensnyderi, skattesnyderi, smugling i tolden, små og store løgne, som gør al relation til andre mennesker falsk. I manges øjne hviler vort samfund på hykleri, på uærlig vinding, på løgnaktige løfter.

Er løsningen da oprør og vold? Eller et forsøg på at komme til det ondes rod? Erfaringen viser, at i enhver situation kan en hver praktisere en radikal ærlighed og blive uafhængig af den samfundsstruktur han lever i og de vaner, som er på mode hos omgivelserne. Sådanne mennesker står i stærk kontrast til andre, som rigtignok fordømmer samfundets hykleri, men undgår at regne med sit eget.

Det geniale

Desværre praktiserer de fleste af os bare en relativ ærlighed: man er i det mindste lige så ærlig som naboen, konkurrenten eller kollegaen. Men dette er en værdiløs måde at vur-

dere på, resultatet bliver bare gråsnusket.

Frank Buchmans geniale idé var at tilføje det lille ord «absolut» som forandrer et lidet lokkende moralsk krav (hvorfor skulle jeg være bedre?) til et frivilligt åndeligt valg. Dette valg må uansteligt fornys i nye situationer, og bliver til en engageret livsstil, som kan løfte et individ og et samfund op til et højere niveau. Inførelsen af dette «absolutte» skaber en dynamik i den menneskelige omgang, som sociologerne aldrig helt har kunnet indkredse, for den udgår fra en personlig erfaring.

Er utroskab uundgåelig?

I ægteskabet er ærlighed mellem ægtefællerne uundværlig. Alt skal være klarlagt mellem mand og kone, og deres gennemlyste liv gør det muligt ikke alene at redde samlivet, når fristelse til utroskab kommer (og den kommer næsten uafvendeligt for ethvert menneskeligt væsen), men fremfor alt kan lyset fra deres fælleskab stråle ud til omgivelserne. Noget sådant kan ikke beskrives, det ses og føles. Det er forbløffende, at denne ærlighed ikke er det første, som anbefales for at forny familielivet. For alle de, som har oplevet hvilken befriende kraft sandheden har, bliver den uundværlig. Uden den er ægteskabet i ordets egentlige forstand ikke muligt. Hvor

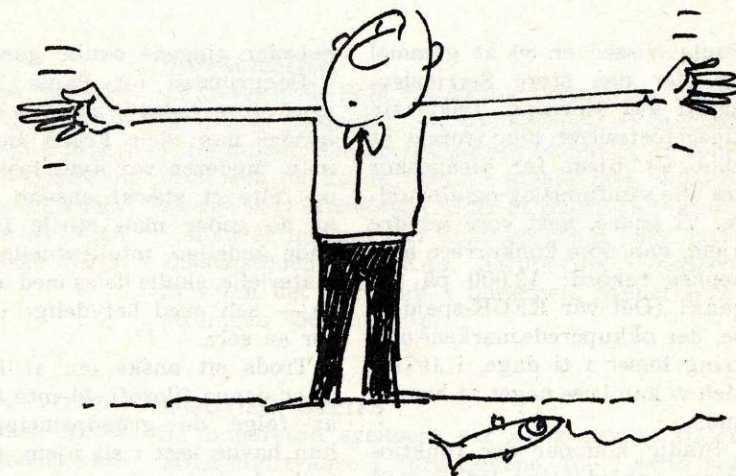
mange hjem er ikke blevet reddet gennem absolut ærlighed mellem en mand og en kvinde, som glider fra hinanden, begge så sikre på, at de hver for sig har ret? Hvor mange børn og unge har ikke gennem ærlighed i familien fundet vejen tilbage til forældrene?

Masken falder

Beslutningen om at være absolut ærlig er ikke tilstrækkelig. Det drejer sig først om at lade masken falde, at have mistillid til det falske spejlbillede, som vor egoisme viser os. At turde vove at se os selv i sandhedens spejl sådan, som vi virkelig er uden sminke og derpå uden tøven tegne en skitse af det, vi ser. Tage et papir, skrive ned al løgnen, tyveri, fejltrin af alle slags. I det øjeblik skal ærligheden operere med precision under kirurgens kniv. Når så dette realistiske billede af os selv står der for vores øjne, må vi reparere de skader, som vor uærlighed har forårsaget. Så snart denne etape er gennemført og den må gennemføres, åbner der sig et uventet perspektiv. Spejlet forvandler sig til et vindue vidt åbent mod en forandret verden.

At turde vove at løbe en risiko

«Fra nu af tager vi ikke imod vinflasker,» erklærede nogle højtstående funktionærer som

en minister havde samlet for at danne en kommission mod korruptionen. Men en erfaren ven af mændene så videre ud. «Ingen vil komme til at tro jer, hvis i ikke har tilbageleveret de 'gaver', I allerede har fået.» På denne måde at gå til roden med alt det, der kan gøres op er at løbe en risiko. Hele den nøjagtig konstruerede bygning, som vi troede var vores rigtige jeg, styrter sammen. Man må iagttagelse sammenstyrtningen uden frygt. Et absolut ærligt menneske, som fortæller om de fejl, han har gjort — hvem vil afvise ham? Man lytter til ham, man forstår ham, for oprigtigheden er den spydsspids, som rammer det dybeste i mennesket — selv i den man troede var jernhård.

I alle samfundslag

Enhver ønsker en forandring, men alle venter, at den anden skal begynde. Moralsk Oprustning tror, at den bedste måde at forandre verden på er at begynde med sig selv. Denne enkle sandhed burde blive klar for mennesker af idag, som har fået den vane at anvende deres fornuft til at retfærdiggøre deres kompromisser. I en tid, da skandaler af alle slags underminerer regeringers autoritet og til sidst også nationernes, kunne man ønske at se ærlighed som den gylne regel i alle dele af samfundet.

Fra en artikel af Spencer Brown og Paul-Emile Dentan i Tribune de Caux.

At bruke sit hjem

(DANSK TEKST)

Paula Nissen er 86 år gammel og eier den store Serridslevgaard ved Horsens. Trods sin alder fortsætter hun trofast at åpne sit hjem for mennesker fra alle samfundslag og alle aldre. Vi andre, med vore mindre hjem, kan ikke konkurrere med hennes rekord: 12.000 på en gang! (Det var KFUK-spejderne, der okkuperte markene omkring huset i ti dage, i 1972.) Men vi kan lære noget af hendes ånd.

Stadig kommer der funksjonærer, arbeidere og ledere med koner til weekends. Hennes far var nemlig medskaber af den banebrydende danske virksomhed F. L. Smidth & Co. Ved uformelle samtaler lægges en god grund til demokrati på arbeidsplassen. En gang om året samles slægtningene efter de tre kompagnoner. Fru Nissen fremhæver betydningen af at unge og gamle kan more sig sammen.

Der er også weekendsammenkomster for præster og teologiske studenter. Disse studenter går to og to ud til institutioner og fortæller om deres åndelige og praktiske erfaringer. Da man diskuterede fremgangsmåden for disse besøg, var der uenighed. Paula Nissen sagde da: «Hvis I lader Guds ånd vise jer, hvordan I løser problemet, vil I så afgjort finde hinanden.» Efter mødet skrev en af de unge: «Det vidunderlige var, at vi blev enige om,

hvordan tingene skulle gøres.»

Baggrunden for Paula Nissens store indsats skyldes dels hendes mor, dels Frank Buchman. Moderen var dybt kristen og følte et stærkt ansvar for, at de goder man havde fået, både åndelige, intellektuelle og materielle, skulle deles med andre — selv med betydelige ofre for en selv.

Trods sit ønske om at leve efter denne filosofi, glemte hun at følge de grundprincipper, hun havde lært i sit hjem, fortæller hun os.

— Men i begyndelsen af 30'erne hørte og læste jeg noget, dr. Frank Buchman havde sagt, som ramte mig. Det gjaldt ikke først og fremmest om at få folk med i en bevægelse, men om at vi skulle leve vor tro ud, dér hvor vi virkede, så den for-grenede sig.

— Buchman og hans venner lærte mig at holde ud i en stadig kamp for at hjælpe mennesker til at leve rigtigt og løse opgaver for samfundet, som måske ikke bliver løst uden vor indsats.

— Det var nemlig ikke nok, at jeg selv havde fundet Kristus. Derfor fik jeg den tanke at lave en skole for egnens folk. Konerne skulle lære at lave sund mad, og mændene skulle lære andet end landarbejde. Indimellem havde vi samtaler og tog personlige problemer op.

— Der var stor arbejdsløshed i de år. Frank Buchman gav

os den tanke, at vi skulle inspirere de rette mænd og kvinder til at afhjælpe arbejdsløsheden. Mange initiativer blev sat i gang.

— Vi fandt blandt andet en nedlagt husholdningsskole, hvor vi lavede tre kurser om året for 24 arbejdsløse piger ad gangen. Udover at give de unge en huslig uddannelse var sigtet at give dem et livsmål, godt kammeratskab og åndelige og moralske grundsætninger. Jeg véd, at mange af dem tog det med ud i livet.

Paula Nissen er meget ligefrem om såvel stærke som svage sider:

— Jeg kan f.eks. gribe mig selv i at farve eller overdrive tingene, og det er det samme som en løgn! Jeg ønsker at kunne leve, som om hver dag var den sidste, helt parat til at dø. Men det er vanskelig, for så gammel jeg er, tænker jeg vist på livet som om jeg skulle blive ved at leve.

Ellen Skjærbæk
Fredrikke Juncker

Kort nytt

LONDON

«Water for a Thirsty Land» heter en ny LP-plate (stereo) som blir ferdig til påske. Den inneholder 13 sanger fra forskjellige MRA musicals, blant dem «The Ordinary Man», «Speak to me», «Look at the Children», «Water for a thirsty Land» og «Cross Road». Platen utgis av MRA Productions i samarbeid med den tyske lydingeniøren Wilfried Kanuer.

PÅ TRE KONTINENTER SAMTIDIG

I løpet av den tiden det tar for Ny Verdens aprilnummer å bli trykket og distribuert, finner det sted ikke mindre enn tre internasjonale konferanser i Moralsk Opprustnings regi.

Montevideo, hovedstaden i Uruguay, er sete for en konferanse for de sør-amerikanske landene i dagene 29. mars til 4. april. Brasilianske havnearbeidere var de første på pletten, de har gjort en stor innsats i forberedelsene. Fra Storbritannia er det kommet en gruppe fra industrien.

Norsk ungdom reiser før påske til en internasjonal samling av unge arbeidere og studenter i Berlin. Temaet er: «Menneskets forvandling — håp for verden». Arrangørene melder om stor interesse for opplegget og unge deltagere strømmer til fra hele Europa.

Sist, men ikke minst, er Pretoria i Sør-Afrika stedet for en internasjonal konferanse for alle raser, 9.—15. april. Deltagerne er innkvartert i samme hotell. I innbydelsen heter det at «en forandring vil komme. Men enhver forandring som unnlater å fjerne krisens underliggende årsaker, er dømt til å mislykkes. Vil en moderne stat gå i spissen for en forandring som går så dypt at den får bort frykt, hat og egoisme i folket? Er dette kanskje Sør-Afrikas uventede oppgave i verden?»

Presse og kringkasting har viet konferansen stor oppmerksomhet. Pretoria News bragte en artikkel under en stor overskrift: «Alle raser til konferanse for Moralsk Opprustning».

BANGLADESH

Svensken Nils-Erik Särnbrink skriver fra Dacca at mange studenter ved universitetet er motløse fordi landet ikke forandrer seg så hurtig og radikalt som de hadde tenkt. I stedet brer korrupsjonen seg. Studentene søker et positivt program.

Som et innslag i et slikt program viste noen Dacca-studenter MRAs Afrika-film *Orkanen*. Selv om det var midt i tentamen, samlet forestillingen 350 studenter.

MOUTIER, SVEITS

Et hundretall sveitsere var nylig samlet til en MRA-konferanse i Jura-fjellene, for i sette seg bedre inn i forholdene i dette området. Konflikter mellom de fransk- og tysktalende folkegruppene i Jura har lenge vært et nasjonalt problem i Sveits.

Redaktøren av avisen *Franc Montagne* og presidenten i foreningen *Pro Jura* ga deltagerne en inngående orientering om bakgrunnen for problemene.

CAUX

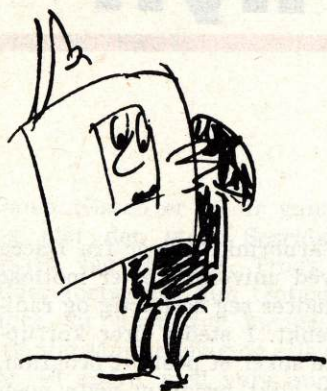
Midt i et urolig og splittet Europa fortsetter Caux å være et sentrum hvor mennesker kan komme og finne nytt perspektiv og nye mål. Innbydelsene til sommerens konferanser er nå sendt ut. I år åpner Caux offisielt den 12. juli, og stenges for sommeren den 16. september.

De som er interessert i nærmere opplysninger om opplegget, eller som eventuelt ønsker å ta del, kan henvende seg til Ny Verdens kontor.

LAOS

Den asiatiske musikalen «Song of Asia» som nylig vakte stor oppsikt i den indiske hovedstaden, har fått en offisiell innbydelse til Laos, utstedt av landets regjering. Vi kommer med mer stoff om reisen til Laos senere.

klippet

Tegn til noe nytt . . .

Forts. fra s. 9

i årene framover. Der hvor én gruppe ønsker å kontrollere, blir det aldri fred.

Vi er her i Storbritannia som et symbol på det som er under utvikling. Mennesker av forskjellige raser begynner å tro at de må begynne på nytt igjen, og bygge løsninger på tvers av raseskillene. Feilen i forti-

den har vært at vi har forsøkt å løse moralske problemer ut fra en rasetenkning. Vi har ikke håp om å oppnå noe hvis vi bare ser etter hvilken rase et menneske tilhører. Nøkkelproblemet er ikke hudfargen, men en generell karaktersvekkelse. Vi må be Vårherre skaffe mennesker fra begge sider av raseskillet som kan vise oss veien til fred og stabilitet for hele kontinentet.

Bara absolut renhet kan ersätta pornografin. Är det självklart att de fria marknadskrafterna ska få spela så som de gör, när det gäller pornografin? Kan man ta ställning mot pornografi . . . utan att samtidigt tvingas visa upp snusket i hela dess vidd? Enligt min uppfattning, JA. Det gäller att vara FÖR saker, inte emot . . . När en familj blir till en kämpande enhet, så upplever vänner, grannar och främlingar en atmosfär, som gör att de blir positivt nyfikna. Då kan man berätta vad man är FÖR. Regler, påbud och anspråk att själv betraktas som helgon lurar ingen människa. Enda sättet att predika renhet är att leva den.

Jan Sparring i Evangelii Härold.

Gi landet tilbake en sunn stillhet — uten den kan det ikke bli tale om et sunt folk.

Alexander Solsjenitsyn (i brevet til Sovjetlederne, 5.9.73).

Bruk
kvalitetsprodukter
fra

A S SABA

NYHET FRÅN **BAHAMA POOL**

Sektionsbyggd SWIMMINGPOOL

i glasfiber- armerad plast

ger Er mulighet att välja den längd som passar Er bäst. Såväl ändsektioner som mellansektioner har en längd av 2 meter (innermått). Med detta modulsystem kan Ni själv bestämma den längd på poolen Ni önskar. Bredden på varje sektion är 4 m och djupet 1,5 m (innermått). Väggtjockleken 6—8 mm.

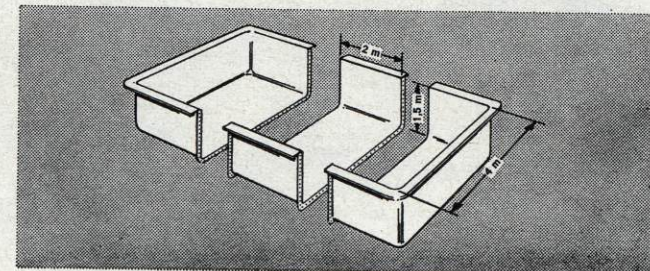
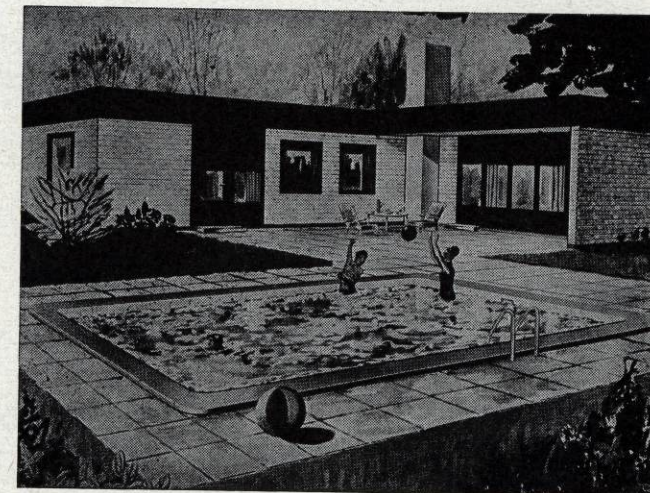
Sammanfogningen görs efter en väl beprövad metod som ger absolut tätning.

Bahama-Pool är formgjuten och fullt färdig för montering på plats. Ni slipper härigenom helt ifrån arbete och kostnader för formsättning, gjutning, spackling och målning. Den kraftigt armerade polyesterplasten har en enastående styrka och elasticitet.

En viktig detalj är att Ni i Bahama-Pool alltid har rent vatten i hela poolen. Detta tack vare att poolmaterialets styrka möjliggör rätt placering av in- resp. utloppsventiler för en total genomströmning av vattnet.

Bahama-Pool levereras komplett med reningsfilter, förvärmare, ytvattenavskiljare, 2 inloppsmunstycken, bottenutlopp, inbyggd belysning samt trappa med tre steg och rostfria lejdare.

Vi levererar även utrustning till pooler i betong och andra material samt poolkemikalier.

Vår goda service är en säkerhetsfaktor att räkna med!

Begär att få vår fyrfärgsbroschyr samt prisuppgifter!

BAHAMA POOL

Box 145, 542 01 Mariestad. Tel. 0501/145 64.

BÅTPLANER?
Rådspør
Båt-PONTUS
Gøteborgs
Frihavn
Tel: 51 07 04

Båt
PONTUS